

[Inger Merete Nordentoft.]

barn. Derfor bør der være en slægtsgranskning både af adoptivforældrenes slægt og af barnets slægt, foruden en grundig lægelig undersøgelse.

Dertil kommer også, at man jo kan adoptere et barn, uden at det offentlige, som bistår ved adoption, i mindste måde foreholder adoptivforældrene deres ansvar. Man skulle benytte denne diskussion som udgangspunkt til at få dette forhold ændret. Voksne mennesker, der frivilligt påtager sig et forældreskab, bør vide, at det er ikke let at være forældre. Der er mange vanskeligheder knyttet til at være forældre; børnene er ikke altid artige, børnene er ikke altid nemme, og børnene udvikler sig ikke altid sådan, som forældrene ønsker at de skal udvikle sig. Men i det øjeblik, man påtager sig et forældreforhold med alle de glæder, der trods vanskelighederne er knyttet dertil, bør man også være stadig i dette forhold. Vi, som er lovgivere, bør beskytte barnet, som er den svage i dette forhold, og vi kan kun beskytte adoptivbarnet, hvis vi i enhver henseende sidestiller det med forældrenes egne børn, lovmæssigt, akkurat ligesom forældrene må gøre det følelsesmæssigt.

Edel Saunte: Som den ærede ordfører for mit parti meddelte, er der ikke fuldstændig enighed indenfor partiet angående det fremsatte lovforslag. Vi er nogle stykker, der er meget betænkelige ved det og er bange for, at det vil betyde et væsentligt brud på den linie, man hidtil har fulgt med hensyn til udviklingen indenfor adoptionsinstituttet.

Der er ingen tvivl om, at adoption betyder umådelig meget. Der er gennem årene adopteret mange børn, som derigennem har fået bedre hjem og bedre fremtidskår, end de ellers ville have fået, og det har skabt lykke og tilfredshed hos mange mennesker, som ikke var i stand til selv at få børn, men ønskede at påtage sig ansvaret og omsorgen for et barn. Den tendens, der har vist sig i lovgivningen i de senere år over hele verden, kan vist udtrykkes derhen, at man såvidt muligt søger at opnå ligestilling mellem børn født i ægteskab og adoptivbørn. Hele tendensen er gået i den retning både her i Norden og andre steder. Hvis man skal opnå en sådan ligestilling, er det min opfattelse, at man såvidt muligt bør gøre adoptionen endelig.

Til gengæld bør man utvivlsomt være meget varsom med at meddele tilladelse til adoption og først meddele en sådan tilladelse efter en grundig undersøgelse af alle forhold. Jeg kan her nævne, at de børn, der af Københavns børneværn anbringes i pleje med adoption for øje, som hovedregel først bliver anbragt et år efter deres fødsel. Dernæst bliver de i almindelighed først bortadopteret 2 år efter, at de er kommet i pleje. Man følger i dette åremål barnets udvikling meget nøje, og man følger plejeforældrenes udvikling meget nøje; man indhenter udtalelser fra læger, om fornødent fra en psykiater, om barnet, og man giver plejeforældrene meget nøje oplysning om de egentlige forældres forhold. Det er jo desværre ofte sådan, at man må give dårlige oplysninger om et sådant barns egentlige forældre, og hvis oplysningerne er alvorligt dårlige, anbefaler man indtrængende en langvarig ventetid, inden adoptionen endeligt bringes i orden. Vi har tilfælde, hvor man først er gået med til adoption efter barnets overgangsalder, fordi man ville sikre sig, at der ikke var arvelig psykopati tilstede hos barnet. Til gengæld er det mit bestemte indtryk, at de adoptionsforhold, der derefter indgås, har en stabilitet og en varighed, som er betydelig, selvom det senere viser sig, at barnet bliver alvorligt sygt, eller at hjemmet rammes af ulykker af den ene eller den anden art. Men man foreholder også meget nøje adoptivforældrene, at når adoptionsbevillingen er givet, så er barnet fuldt og helt — med alle rettigheder og med alle pligter — overgivet dem, og jeg tror, det ville være meget uheldigt, om man svækkede denne ret og denne forpligtelse for adoptivforældrene.

Jeg er klar over, at man vel ikke kan skære alle uheldige situationer væk ved en omhyggelig undersøgelse af barnet og hjemmet inden adoptionens meddelelse, men det synes dog at være tilfældet, at man kan bortskære et meget betydeligt antal af de uheldige situationer. For børneværnet i Københavns vedkommende kan jeg gennem en længere årrække kun erindre et enkelt tilfælde, hvor forældre efter denne nøje behandling har ønsket ophævelse af forholdet, og det var et tilfælde, der slet ikke ville kunne afhjælpes ved det foreliggende lovforslag.